

EŠ NOVINE

Časopis dijakov Ekonomske šole Murska Sobota,
Srednje šole in gimnazije



POLNE lepih dogodkov v tem letu in **VESELE**
v pričakovanju novih v letu 2017



Izdajatelj: Ekonomska šola MS,
Srednja šola in gimnazija,
Noršinska ulica 13, 9000 MS

Odgovorna urednica: Simona Musič

Zbrala, uredila, oblikovala: Simona Musič

Lektoriranje: Maja Krajnc

Člani novinarskega krožka: Valentina Ščap, Lara Seredi, Doroteja Šoš, Aleš Verbančič, Mojca Mutvar, Romanela Horvat, Mateja Kuronja, Nuša Vogrinčič

Drugi sodelujoči dijaki: Tadeja Presečki, Nina Fujs, Maja Klemenčič, Petra Gruškovnjak, Monika Zver, Urša Marič, Kristina Čurič, Anja Novak, Katja Lapoši, Laura Horvat, Špela Telkeš, Gellert Gerenczer, Denis Kočar, Lea Adorjan, Rene Barber

Sodelujoča knjižničarka: Danica Medved

Fotografije: nepodpisane so iz arhiva EŠ

Naslovnica in zadnja stran: Romanela Zrim

Pozdravljeni, dragi bralci in bralke!

Juhu, veseli december je spet tu! Pa tudi naše novine so ponovno med vami. Vesela in ponosna sem, da nam je uspelo nadaljevati lani začeto delo šolskega novinarskega krožka tudi v tej materialni obliki. Število aktivnih dijakov krožka se je povečalo, prav tako sem ugotovila, da tudi ostali dijaki večinoma kar radi sodelujejo s pripravo pisnega prispevka o tematiki, ki jih zanima.

Vsebina je zagotovo pridobila tudi na kvaliteti, kajti pri urejanju prispevkov mi je zelo pomagala kolegica Maja Krajnc, ki je lektorirala vsa besedila in s tem poskrbela za lep in pravilen slovenski jezik ter odpravila marsikatero slovnično napako. Hvala, Maja!

V tem šolskem letu planiramo še 3. številko, ki bo predvidoma izdana proti koncu šolskega leta. Vljudno vabim vse, da nam kaj napišete, narišete, delite z nami svoja doživetja, nas naučite kaj novega, nas nasmejite...

Držim vam pesti, da boste čim uspešnejši pri opravljanju raznih šolskih obveznosti, potem pa veselo na božično-novoletne počitnice, ki so pred vrati. Pa ne pozabite pisati Božičku!

Simona Musič
urednica EŠ Novin

KAZALO

3 Veseli december – trije dobri možje	14 Izlet v Gardaland
4 Naš direktor, dr. Beno Klemenčič	15 Počitnice v Kanadi
5 Nagovor predsednice dijaške skupnosti EŠ	15 Dopust na Ibizi
6 Maturantski ples v šolskem letu 2016/17	16 Friderik II. Celjski in Veronika Deseniška
7 Naj fazani v šolskem letu 2016/17	18 Laura in Špela: Radi nastopava skupaj
8 Udeležili smo se javne razprave na sodišču	19 Radost petja
9 Kako do ideje 'klobuk'?	20 Brati ali ne brati?
10 Nina Brasseur: Petje, moje življenje	20 Ljubim te
12 Naše doživljanje na otoku Tenerife	21 Namizni tenis in jaz
12 Tri tedne v Nemčiji	21 Moj šport rokoborba
13 Portsmouth in praksa v tujini	22 Humor

VESELI DECEMBER – TRIJE DOBRI MOŽJE

Vsako leto se že novembra začnemo pripravljati na veseli december. Mnogi se strinjamo, da je to najbolj pravljičen, sanjav, lahkoten, prijateljski in družinski čas v letu. Družimo se, si pišemo voščila, pojemo, razmišljamo o še nerojenem letu, nazdravljamo in se obdarujemo. Ni boljšega občutka kot odpirati pisani zavoj, v katerem se skriva skrivnostni predmet, in pozabiti na vse slabo in težko! Brez novoletnih okraskov, zavijalnega papirja, jaslic, dišečih slaščic, treh dobrih mož, novoletnih jelk, lučk pa zagotovo ne bi bilo pravega vzdušja. V tem prazničnem mescu pa nas obiščejo tudi trije dobri možje: sveti Miklavž, Božiček in Dedek Mraz. Pri vsakem od nas je posebej odvisno, kateri je tisti, ki nam je najbolj pri srcu. Pa si pogledjmo, od kod prihajajo, kdaj pridejo in kakšne so njihove lastnosti.

Sveti Miklavž: Izvira že iz starodavnih časov iz konca 3. stoletja. Povzet je iz krščanskega sveta, kjer ga imenujejo sveti Nikolaj, ki je gotovo eden izmed najbolj priljubljenih svetnikov. Sveti Miklavž je oblečen v škofovska liturgična oblačila, na glavi ima mitro, v rokah pa škofovsko palico. S posebnim veseljem ga pričakujejo otroci, ko na večer pred svojim godom (5. december) hodi okrog v spremstvu parkljev in angelov.



Božiček: Starec z dolgo belo brado, rdečimi oblačili, ki imajo belo krzveno obrobo in velikim trebuhom nas obišče vsako leto v noči iz 24. na 25. december. Ta veliki mož živi na severnem tečaju s svojimi škrati in jeleni, ki ga vsako leto pripeljejo med nas. Nam najbolj poznan pa je jelenček Rudolf z rdečim nosom, ki mu v temi kaže pot. Ta mit se je pojavil že pred skoraj 200 leti, v podjetju Coca – Cola pa so si ga sposodili pred 85 leti, ko je nastala prva reklamna akcija. Danes pravijo, da se božično vzdušje ne začne, dokler se na televizijskih ekranih ne prikaže Coca-Cola božični tovornjak, v katerem Božiček raznaša Coca-Colo po vsem svetu.

Dedek Mraz: V Sloveniji se je naselil pod Triglavom v Kekčevi deželi, od koder razveseljuje vse otroke na predvečer novega leta (31. december). Oblečen je v ovčji krznen plašč s slovenskim ornamentom, v roki ima sprehajalno palico, na glavi pa ima polhovko. Po navadi okoli hodi sam, drugače pa se pripelje s sanmi s konjsko vprego. Dedek Mraz pa sega vse v Rusijo, kjer je nekdanj veljal za hudobnega moža, toda pod vplivom krščanstva in ruske literature so ga spremenili v dobrega, velikodušnega in prijaznega.



Navsezadnje pa je pomembno, da smo tudi mi lahko vsi ti trije možje, že s samim nasmehom, z objemom ali toplim pogledom. Posebej v tem prazničnem vzdušju ustvarimo magično vez s tistimi, ki so nam vedno ob strani in tudi s tistimi, ki nam niso tako pri srcu.

Vesele božične praznike!

Mojca Mutvar, 4. d

NAŠ DIREKTOR, DR. BENO KLEMENČIČ

Dr. Beno Klemenčič. Uglajen, urejen, na videz strog in umirjen svetlolas moški, ki ga dijaki sicer videmo bolj poredko, je direktor Ekonomske šole Murska Sobota. Hkrati opravlja tudi funkcijo ravnatelja Višje strokovne šole, ki poleg srednje šole predstavlja še drugo organizacijsko enoto Ekonomske šole.

Kljub obilici organizacijskih, finančnih, predavateljskih in drugih službenih obveznosti si je z veseljem vzel nekaj časa tudi za EŠ Novine. Zagotovo boste iz razgovora z njim izvedeli kaj zanimivega, novega.

Pred vašim imenom je naziv dr., kar v naši okolici ni prav pogosto. Zato vas za začetek prosim, da nam predstavite svojo pot izobraževanja.

Končal sem osnovno šolo na Kapeli, za tem sem se vpisal na srednjo ekonomsko šolo v Murski Soboti in nato na VEKŠ Maribor in postal ekonomist.

Zatem se je VEKŠ (Visoka ekonomska komercialna šola Maribor) preoblikovala v Ekonomsko poslovno fakulteto (EPF); takrat sem se odločil za nadaljevanje študija in postal univerzitetni diplomirani ekonomist. Kasneje sem se vpisal tudi na podiplomski študij s področja ekonomije na EPF. Želja po znanju, delu in raziskovanju me je gnala dalje, tako da sem končal tudi doktorski študij na Fakulteti za komercialne in poslovne vede v Celju.

Ker so EŠ Novine namenjene v prvi vrsti dijakom, me zanima, kakšen je vaš spomin na dijaška leta. Zagotovo ste imeli bolj, in tudi manj, priljubljene učne predmete. Kakšen zanimiv dogodek, anekdota iz tistih časov mogoče?

Kot sem že povedal, obiskoval sem srednjo ekonomsko šolo v Murski Soboti na lokaciji Slovenska ulica in to od leta 1982 do 1986, tako da imam že meglen spomin na tisto obdobje. Razrednik mi je bil profesor Celec, ki je kasneje bil tudi moj sodelavec na ekonomski šoli, učil nas je matematiko, v razredu nas je bilo 25, večina deklet. Bili smo dobra skupina, v glavnem so bili sošolci Sobočanci. Predmeti, ki so mi bili v srednji šoli všeč, so: knjigovodstvo, ki ga je poučevala gospa Tončka Berden, zanimalo me je tudi gospodarsko poslovanje, pravo, kar me je učila gospa Bernarda Kuzma, predvsem pa sem imel rad športno vzgojo, in to vse vrste športa. V tistih časih sta mi bila najljubša dva: nogomet in košarka. Mogoče še tudi pingpong, za kaj drugega pa takrat nismo imeli rekvizitov, tako da smo igrali nogomet in košarko, tu in tam pa tudi kakšno odbojko.

Kje ste dobili svojo prvo službo?

Moja prva služba je bila v podjetju Radenska v Radencih, v oddelku za marketing. Tam sem se ukvarjal z oglaševanjem.

In kako se je začelo vaše delo na ekonomski šoli? Ste si že od nekdaj želeli postati učitelj ali je to zgolj naključje?

Kot srednješolec in kasneje študent nikoli nisem niti pomislil, da bom kdaj postal učitelj. To je čisto naključje, splet določenih okoliščin. Zaposlen sem bil v podjetju, ki je šlo v stečaj in sem se leta 1996 prijavil na Zavodu za zaposlovanje. In kaj kmalu po tej prijavi so me že klicali iz ekonomske šole, da rabijo učitelja računalništva in informatike, me povabili na razgovor. Na šoli so se namreč spomnili, da ko so dobili prve računalnike in začeli z informatiko, sem sev to področje razumel in me je to tudi zanimalo. In ker so predvidevali, da računalništvo še stalno obvladam, imel sem tudi zahtevan izobrazbeni pogoji, so me poklicali. Tako sem tega leta začel službovati na ekonomski šoli kot učitelj računalništva in informatike.

Ste tudi predavatelj na višji strokovni šoli, pred tem ste torej učili na srednji šoli. So velike razlike med tema dvema vrstama poučevanja?

Nekih bistvenih razlik ni, ampak meni je vseeno lažje učiti na višji strokovni šoli. Študentje so namreč bolj motivirani, bolj zavzeti, želijo več zvedeti, tudi več sprašujejo, več jih zanima... Takšen je pač moj občutek. Drugače pa je bilo enako lepo učiti tudi na srednji šoli, a je bilo treba tam dijake malo drugače animirati in motivirati, potem pa se je seveda dalo kakovostno delati, tako da smo se z dijaki dobro razumeli. Bil sem tudi razrednik dvema ali trem generacijam, 'moje' dijake sem imel rad in tudi oni mene; šli smo skupaj na maturantske izlete in z veseljem se še kdaj pa kdaj srečamo in se kaj pomenimo.

Vaša glavna funkcija je trenutno direktor EŠ. Nam lahko, prosim, preprosto, po domače, pojasnite, kaj dela direktor naše šole, ko je v službi.

Direktor šole vodi celoten zavod, celotno šolo. Skrbi za finančne zadeve, za kader, vodenje splošnega sektorja, za to da imajo naši udeleženci izobraževanja in zaposleni, torej vsi deležniki na šoli: učenci, dijaki, študentje in zaposleni, optimalne pogoje za delo in učenje.

Najbrž v današnjem času več ni tako preprosto biti direktor šole, kot je to bilo pred 10 in več leti, ko je bilo še veliko učencev, o finančni krizi pa ni bilo govora?

Nekdaj je moralo biti vodenje takšnega zavoda čisto drugačno, ker je bilo dovolj denarnih sredstev. Takrat se je lahko razmišljalo samo, kam se bodo ta sredstva vlagala: v razvoj, posodobitve, novo opremo, boljše športne



rekvizite, usposabljanje kadrov. Glede na današnje finančne možnosti pač gledamo na to, da se vlaga v prvi vrsti v razvoj kadrov, da se zaposleni kljub vsemu lahko izobražujejo, da potem naši dijaki in študentje lahko pridobivajo sodobna znanja. K sreči smo materialno preskrbljeni z dobrim, s sodobnim objektom in z vrhunsko opremo, kar nudi učiteljem in učencem res dobre pogoje in možnosti pri pouku. Drugače pa se nenehno ukvarjamo s financami in se borimo s pomanjkanjem denarja. A ne samo mi, s finančnimi težavami se soočajo vse srednje šole po Sloveniji.

Kako se najraje sprostite, oddahnete od službenih obveznosti?

Na prvem mestu je družina, drugo pa je potem šport in tudi glasba.

Za konec bi vas samo še prosila, da nam, dijakom, poveste kakšno pozitivno misel, motivacijo za naprej.

Splača se vlagati v sebe, se izobraževati in se truditi, da postanete vedno boljši. Z izobraževanjem in vlaganjem v svoje znanje boste imeli tudi večje možnosti za uspeh in za lepše življenje.

Hvala za vaš čas in odgovore. Vse dobro vam želim.



Pogovarjala se je Lara Sredi, 2. c

NAGOVOR PREDSEDNICE DIJAŠKE SKUPNOSTI

Dragi dijaki, spoštovani profesorji!

Leto je spet naokoli in tukaj je zopet čas za nove zaobljube. Je tudi čas, ko ste lahko ponosni na sebe, na svoje uspehe, ki ste jih uspeli uresničiti. Vse dobro, kar se vam je zgodilo v tem letu, naj izbriše slabo, ki je že pozabljeno. Ponosni ste lahko nase, da ste dosegli to, kar zapolnjuje vaše življenje s srečo, kajti kakšno bi bilo življenje, če ne bi imeli poguma česa doseči?

Mnogi od vas ste že dosegli nemogoče. Naučili ste se spoštovati sebe in druge ter spoznali, da lahko skupaj dosežemo marsikaj. Naj vam bo to vodilo v življenju. Skupaj pomagajmo nemočnim, da bomo našli svojo moč in zaživel, razveselimo žalostne z drobnimi stvarmi, ki lahko pomenijo veliko več, kot so vredne ter si dovolimo biti to, kar smo. Saj takšni kakršni smo, smo del sveta, ki ga skupaj gradimo.

Zato vam v novem letu, ki prihaja, želim veliko uspeha pri doseganju vaših ciljev, saj vedite, da nikoli ni prepozno, da si postaviš nov cilj ali sanjaš nove sanje. Pred nami so mnogo, mnogo boljše stvari kot stvari, ki jih pustimo za seboj.

Veliko poguma za nov cilj in nove sanje!



*Valentina Ščap
predsednica DS EŠ*

MATURANTSKI PLES V ŠOLSLEM LETU 2016/17

Bliža se januar, mesec, ko potekajo prvi maturantski plesi. Predstavnikom komiteja za maturantski ples iz vsakega zaključnega letnika sem postavila vprašanja na temo MATURANTSKI PLES 2017.

4.A - Predstavnica, ki sem ji zastavila vprašanja, je bila Sara Gomboc.

Povedala je, da bo njihov maturantski ples 14. januarja v hotelu Diana. Udeležilo se ga bo 15 od 17 dijakov iz njihovega oddelka. Izbira primernega ponudnika je bila za njih težka, saj je bil vsak po svoje edinstven. Pozorni so bili predvsem na ceno ter na to, kaj vse je v to ceno vključeno. Za hotel Diana so se odločili zaradi pestre ponudbe za nizko oz. razumno ceno.

S pripravami na maturantski ples so že skoraj na koncu: vabila so razdelili, naprsni šopki in kotiljoni so naročeni, v razredu pa pridno zbirajo dobitke za srečelov, ki ga bodo imeli na maturantskem plesu.

Sara nam je povedala, da se vsi že zelo veselijo maturantskega plesa, najbolj pa se veselijo tega, da bodo plesali pred starši, sorodniki ter profesorji. Med drugim pa se veselijo tudi zabave s sošolci.

Na plesnih vajah pa jim tudi že gre zelo lepo, saj so se že uskladili in postali bolj natančni. Do sedaj so se naučili četvorko, 3 skupinske plese ter 4 klasične plese.

V razredu se dekleta med seboj vneto pogovarjajo o maturantskih oblekah ter ličenju. Večina teh pa že ima kupljene obleke za ta velik dan. Tudi fantje so že pomerili svoje moške obleke. Pred maturantskim plesom pa bodo sledila še dodatna opravila, kot so urejanje frizure, ličenje ter urejanje nohtov.

4. C – Aktivnosti in pričakovanja oddelka je predstavila Nina Fujs.

Od 21 dijakov v oddelku jih bo zaplesalo 18 in to 20. januarja v Zelenu dvorani v Puconcih. Med različnimi ponudniki so izbrali organizatorja Pingi, ker se jim je zdela njihova ponudba najboljša. Pri odločitvi so si bili v razredu enotni. Seveda se plesa vsi neizmerno veselijo, zlasti druženja ter zabave in plesa. Zelo jih zanima, kako bo pripravljen prireditveni prostor, ker glede tega še nimajo kakšnih izkušenj, ker so prvi z naše šole, ki ne bodo imeli plesa v hotelu Diana.

Za vse okrog organizacije plesa skrbi organizator, tudi vabila so že v izdelavi. Kar zadeva obleke, čevlje in razne modne dodatke, so si dijaki različni: eni že imajo vse potrebno, drugi so v fazi iskanja. Plesne vaje imajo vsak petek, z naučenimi veščinami pa so zelo zadovoljni. Veseli jih tudi zanimiv izbor plesov, ki so zelo različni: od klasičnih do modernih in zabavnih.

4. D - Vprašala sem dijakinjo Nušo Serec.

Maturantski ples 4. d oddelka bo 14. januarja prihodnje leto v kavarni hotela Diana v Murski Soboti. Čeprav je bilo več ponudnikov, so bili že pred predstavitvami vseh ponudnikov odločeni, da bodo svoj maturantski ples odplesali v Diani. Od 27 dijakov v oddelku se jih bo maturantskega plesa udeležilo kar 26. Vsi se zelo veselijo maturantskega plesa, saj se bodo skupaj ob dobri družbi staršev, profesorjev ter prijateljev neskončno zabavali.

S svojimi pripravami na maturantski ples so začeli zelo zgodaj in sedaj nimajo skoraj nobenih opravkov in skrbi, kar zadeva samo organizacijo maturantskega plesa. Pri nekaterih so obleke že kupljene, nekateri pa še veselo iščejo popolno obleko za ta velik dan. Predvsem dekleta so seveda najbolj navdušene pri iskanju oblek ter dodatkov.

Povedala nam je tudi, da so plesne vaje zanimive, na začetku pa so bile za nekatere malo naporne. Sedaj večina dijakov obvlada plesne gibe.

2.G - Pogovarjala sem se z Anjo Novak.

Povedala nam je, da imajo dijaki 2. g oddelka maturantski ples 20. januarja v Zelenu dvorani v Puconcih. Izbira ponudnika oz. organizatorja maturantskega plesa ni bila posebej težka naloga, saj so že na začetku vedeli, koga bodo izbrali. Maturantskega plesa se bo udeležilo 10 dijakinj, vse pa že nestrpno čakajo ta poseben večer. Najbolj se veselijo plesa ter na koncu druženja z ostalimi maturanti. S pripravami za maturantski ples so trenutno na polovici, kar zadeva organizacijo ter izbiro oblek, saj je za obleke še čas.

Plesne vaje so imeli do zdaj sedemkrat in dobro napredujejo. Naučili so se veliko plesov, ki jih dobro obvladujejo, saj jim niso tuji.

3. E – Priprave na ples je predstavila Ines Vičar.

Njihov maturantski ples bo 20. januarja v Puconcih. So generacija trgovcev, ki bodo po dolgem premoru spet zaplesali tudi na tem pomembnem življenjskem dogodku. Za to so se odločili, ker ne bodo vsi nadaljevali šolanja v programu EKT – PTI, bi pa vseeno radi tudi odplesali svoj maturantski ples. Od 13 dijakov v oddelku se bo plesa udeležilo 5 dijakov, vsi se seveda tega zelo veselijo. Vabila so že naročena, pripravljajo se na zbiranje dobitkov za srečelov.

Na plesnih vajah ni problemov, večino plesov so se že naučili in komaj čakajo svoj nastop. Oblečila v glavnem še niso nared, imajo pa že ideje o njihovem izgledu.

Pripravila Doroteja Šoš, 4.d

NAJ FAZANI V ŠOLSKEM LETU 2016/17

Letos 1. septembra je še ena generacija ponosno stopila v novo šolo, med nove sošolce. Radovedno in nestrpno smo čakali, da bo ura štiri popoldne, da končno spoznamo nove obraze, s katerimi bomo delili šolske klopi.

Na sestanku smo prvič videli našo razredničarko Majdo Svetec, ki nas je prijazno sprejela za svoje dijake. Naslednji dan smo spoznali pravila šolskega reda. Razredničarka nas je vpeljala v življenje na šoli in nam predstavila delovni načrt za to šolsko leto. Kot novinci smo bili deležni tudi krsta fazanov, ki so ga pripravili dijaki zaključnih letnikov. Na krstu smo uspešno prestali vse izzive in zmagali. Za zmago smo prejeli diplomu »naj fazana 2016«, na katero smo vsi zelo ponosni. A vsega lepega je enkrat konec in tudi mi smo se morali začeti učiti. Ko smo pridobili nekaj znanja, smo se morali preizkusiti tudi pri testih, pri katerih smo se izkazali nekateri bolj nekateri manj. Tistim, ki snovi niso razumeli, smo priskočili na pomoč, tako da smo vsi dosegli pozitivne rezultate. Veliko nas je tekmovalo tudi v atletiki; tam pa smo skupaj z ostalimi dijaki naše šole dosegli tretje mesto.

V razredu smo zbrani dijaki z različnimi značaji, zato se trudimo, da bi drug drugega razumeli in se imeli lepo.

Tadeja Presečki, 1.e



UDELEŽILI SMO SE JAVNE OBRAVNAVE NA SODIŠČU

Pri pouku smo spoznavali, kako ljudje rešujemo medsebojne spore in kaj se zgodi nekomu, ki hudo prekrši zakone. Zanimalo nas je, kako potekajo resnični postopki na sodišču. Zato smo se dijaki 4. c oddelka, 17. novembra, skupaj s profesoricama Bernardo Kuzmo in Cvetko Gomboc Alt odpravili na Okrajno sodišče v Murski Soboti. Bili smo prisotni na treh javnih obravnava, v katerih smo spremljali potek kazenskih postopkov.

Prva obravnava je bila nesoglasje med razvezanima zakoncema glede neplačevanja preživnine. V drugi so obravnavali prometno nesrečo, kjer je pijan voznik zbil pešca in pobegnil s kraja nesreče. V tretji obravnavi pa so sodili ženski, ki je v zaporu zaradi goljufije.

Kaj hitro smo ugotovili, da so resnične obravnave na sodišču povsem nekaj drugega kot si morda predstavljamo in vidimo v mnogih filmih. Presenetile so nas predvsem kazni, ki so bile izrečene, saj si nismo mislili, da zaradi neplačevanja preživnine lahko človeku grozi tudi zapor. Mislim, da bomo v prihodnje tudi sami bolj pazljivi glede svojih ravnanj, da bomo prej premislili, preden bomo kaj napak storili. Bolj previdni pa bomo predvsem na cesti.



Dogajanje na sodišču je bilo zelo zanimivo. Nestrpno smo pričakovali, kako se bo posamezna obravnava iztekla. Izrečena je bila ena pogojna obsodba in ena zaporna kazen. V zadnjem primeru pa se bo postopek še nadaljeval.

Naučeno teorijo smo sedaj lahko videli tudi v praksi. Lepo je bilo spremljati in opazovati potek postopka in hkrati upati, da se sam nikoli ne boš znašel na mestu obtoženega.

Naslednjim generacijam želim, da bi tudi oni imeli možnost obiska na sodišču in prisostvovati na javni obravnavi.

Nina Fujs, 4.c



Risba: Romanela Zrim, 4.d

Kako do ideje »klobuk«?

Ker vem, da pišem za EŠ Novine, in ker tako ne vem, kako začeti pisati, sploh pa 70% dijakov in dijakinj novin ne bo odprlo in kaj prebralo, ker se med mladino razmnožuje epidemija »nebranja«, sploh ne bom zapravljala časa za pisanje nekega romana. Kaj šele, da bi koga kaj pičilo, pa bi začel razmišljati, da bi samoiniciativno prispeval kak članek in si na tak način malo popestril »na smrt dolgi čas«



Pa naj bo začetek nekako tako.

Kot me je veliko ljudi spraševalo: »Zakaj nosiš klobuk?«, je sedaj kdo tudi presenečen in me niti takoj ne prepozna, ker na glavi nimam več »zaščitnega znaka« in me sprašujejo spet: »Zakaj več ne nosiš klobuka?«

In povrh vsega dodajo svoje mnenje glede klobuka. Nekaterim, ki je všeč moj stil, ki »ful« izstopa in je »out« modi, rečejo: »Meni si faca, ker si upaš furat svoj stil med svojo generacijo.« Ali pa: »Tebi se fučka za cel svet.«

No, seveda je »glavni razlog« za tak stil ta, da mi je tako preprosto všeč in ker so mi kavbojci preprosto frajerji. Verjetno in logično je, da bo nosil vsak človek na sebi nekaj, kar mu je priljubljeno in v čemer se pač udobno počuti.

Seveda, če ne bi bilo računalnika, televizije, knjig in raznih kavbojskih filmov, ki imajo na našo psiho velik nezavedni ali pa tudi zavedni vpliv, verjetno sploh ne bi prišla na idejo, da si želim klobuk.

Spomnim se tistega dne (enkrat konec osnovne šole), ko sem z očetom gledala nek kavbojski film in sem ga na sredini filma vprašala: »Kje se kupi klobuk?« Pa mi je odgovoril: »Na sejmu.« Moje naslednje vprašanje je bilo: »Si ga lahko kupim?« Odgovor je bil pritrdilen.

No, tistega dne, ko je tradicionalni sejem po celem Lotmerki, to je ponavadi okoli 10. avgusta, sem si kupila ta »svečani« klobuk.

In da vse skupaj nekako zaključim.

Vsaka oseba ima pač nek svoj stil. Vsaka oseba se išče, in se sprašuje: »Kdo sem?« Nekateri se najdejo precej hitro, drugim se pa to iskanje nenehno vleče, lahko skozi vse življenje. Če je soljudem tak ali drugačen stil všeč ali pa ne, je to čisto subjektivna zadeva. In navsezadnje sploh ni pomemben klobuk, s katerim pač izražam nek del osebnosti. Gre se za celotno osebnost človeka. Ne predstavljam se v neki obleki, krilu, z damsko torbico v roki, v 10 cm visokih petkah kot marsikatera 'bedrokazalne' in 'ritomahalne' najstnice. In povem vam, dragi bralci in drage bralke, čeprav se za maturantski ples po eni strani požvižgam, mi je po drugi strani en VELIK PROBLEM, kako se bom počutila v obleki, natopirani lasulji, in kako bom zaigrala neko prefinjeno damo z nekim soplesalcem, ki mi ga je tudi NAJTEŽJE najti. Nekega zabavnega tipsona, ki bi bil za stvar.

KAM JE ŠLO VSO VESELJE? JE RES TA TEHNOLOGIJA VSO VESELJE IN MARIKAJ DRUGEGA UNIČILA?? A ni to grozno, v katero smer gre svet?

P.S. BODI TO, KAR SI!

Maja Klemenčič, 2. g

NINA BRASSEUR: Petje, moje življenje

Vsi, ki smo na ekonomski šoli, smo izredno ponosni in veseli, da je del naše šole tudi trenutno zelo vroča, aktualna in poznana Nina Brasseur, uspešna tekmovalka šova Slovenija ima talent (SIT), v katerem se je prebila kar do polfinala. Sicer imamo čast in srečo, da lahko ob njenem petju uživamo v živo na raznih šolskih prireditvah, aktivna je tudi na različnih nastopih v Murski Soboti in širše. Ja, Nina zelo zelo rada poje!

Kljub natrpanemu urniku zaradi šova SIT in šolskih obveznosti je Nina z veseljem pristala na kratki intervju za objavo v naših EŠ Novinah. Da jo malo bolje spoznamo.

Pozdravljena Nina! Najprej seveda iskrene čestitke za tvoje predstave na SIT. Pa začniva s pogovorom! Za uvod bi rada najprej izvedela, kaj se skriva za tvojim priimkom Brasseur. Zelo drugačen je, zanimiv, neslovenski. Lahko pojasniš?

NINA: Priimek je francoski. Moja mama je namreč rojena v Franciji, v kraju Lille. A se je vrnila v Prekmurje, v Mursko Soboto, kjer ves čas živi babica. Jaz sem rojena tukaj, ampak kljub temu tekoče govorim francosko, kar me je naučila mama.

Učitelji in dijaki te zdaj že vsi zelo dobro poznajo kot pevko. Kdaj si začela peti in zakaj si med vsemi možnimi hobiji izbrala prav petje?

NINA: Doma prepevam že odkar pomnim. Prvi uradni javni nastop pa sem imela na pomurskem šovu Zvezde Pomurja, ki je potekal maja in junija leta 2014. Ker so bili odzivi na moj nastop tam dobri, sem se vpisala v glasbeno šolo Jama, na solo petje. Obiskovala sem jo dve leti in pridobivala izkušnje tam tudi s petjem v bandu. Sedaj pa nadaljujem z učenjem solo petja zasebno pri profesorju Denisu Horvatu.

Torej je tvoj glas že 'šolan', kar poslušalci hitro slišimo... Vsi, ki te poznajo ali vsaj malo spremljajo šov SIT, smo najbrž že slišali tvojo izvedbo skladbice 'Run' pevke Leone Lewis. Ufff, kako jo zapoješ! Čustveno, doživeto, brezhibno... Da se ti naježi koža... Kako to, da si za nastop pred širno Slovenijo izbrala ravno to skladbico?

NINA: Na predizboru SIT, ki je za naše območje bil v hotelu Diana, sem zapela 4 skladbice. Med njimi tudi to. Takrat so bili žiranti čisto drugi in ne ti štirje, ki jih sedaj spremljamo po televiziji. Tudi mi niso takoj povedali, če sem se uvrstila v glavni del šova. Tako je preteklo kar nekaj časa, preden so me poklicali organizatorji iz Ljubljane in mi oni povedali, naj na odru ljubljanske Opere zapojem to skladbico, ker jim je bila najbolj všeč na predizboru.

Kakšne pesmi najraje poješ? Imaš na nastopih raje, da sama poješ, ali se bolje počutiš z glasbeno podlago?

NINA: Najraje izbiram angleške pesmi, zlasti mi ustrezajo balade. Zapojem seveda tudi kakšno slovensko skladbico, npr. rada imam zimzeleno pesmico 'Med iskrenimi ljudmi', ki jo je včasih prepevala Majda Sepe, od novejših pa bi omenila 'Nasmeh življenja' naše domače pevke Nike Zorjan. Na nastopih pa se boljše počutim z glasbeno podlago.

Lahko našteješ še kakšne druge naslove skladbic, ki si jih že javno izvajala?

NINA: Po barvi glasu mi je najbližje angleška pevka Leona Lewis, zato zelo rada pojem njene skladbice, poleg 'Run' tudi 'Better In Time' ter 'Bleeding Love'. Pa Kelly Clarkson in njena 'Moment Like This', Christina Aguilera: 'Hurt' in še bi lahko naštevala...



vir: sobotainfo, šov Zvezde Pomurja

(Tu sem se kar malo nasmehnila sama pri sebi: Leona Lewis je namreč zmagala na angleškem šovu The X Factor leta 2006, v finalni oddaji pa je zapela skladbico 'A Moment Like This' od Kelly Clarkson... Zanimivo, zanimivo!)

Kako pa opraviš s tremo?

NINA: Seveda imam nekaj treme, ampak je že veliko bolje. Zdaj po tem nastopanju na Talentih je treme z vsakim nastopom občutno manj. To pa kar je še treme, me mine v trenutku, ko na odru začnem peti.

Zelo mlada si še, saj ti je komaj 15 let. A že razmišljaš o svoji prihodnosti? Kakšne cilje imaš?

NINA: Rada bi se poklicno ukvarjala s petjem. Zanima me tudi igrilstvo. Upam, da mi bo uspelo! Že sedaj veliko nastopam tako doma kot tudi širše. Pojem na različnih proslavah, obletnicah, javnih prireditvah... Talenti so mi pri tem zelo pomagali, saj so me videli in slišali po celi Sloveniji. Pred kratkim sem tako npr. nastopala na protokolarni prireditvi v Brdu pri Kranju, kjer je bil prisoten tudi predsednik naše vlade, dr. Miro Cerar, in javno pohvalil moje petje.



vir: Pop TV, šov Slovenija ima talent, polfinalni nastop

Kako te na tvoji glasbeni poti spremlja in podpira družina? Kdo drug ti še pomaga pri nastopih?

NINA: Družina me pri vseh pevskih aktivnostih zelo podpira, vsi po vrsti. Iz srca sem jim hvaležna za vse! Imam tudi dobre prijatelje, ki mi stojijo ob strani in navijajo zame. Pa sošolci, zlasti Iris in Lea, ki me spremljata tudi na nastope v Ljubljano na SIT. Zahvala gre seveda še profesorju iz glasbene šole, Denisu Horvatu, ki me je že veliko naučil o petju in mi z nasveti pomaga tudi sedaj.

Nina, najlepša hvala za odgovore. Veliko uspehov na pevskem področju ti želim.

Pogovarjali sva se v tednu pred njenim polfinalnim nastopom na SIT. Seveda smo vsi zelo nestrpno pričakovali ta njen polfinalni nastop na velikem odru ljubljanske Opere, pred široo Slovenijo. Spremljalo jo je kar nekaj navijačev iz ekonomske šole, marsikdo je glasoval za njo. Odpela je skladbico 'Moment Like This' pevke Kelly Clarkson in to s čudovito interpretacijo, brezhibno. Uvrstila se je po glasovih gledalcev med prve tri, a so štirje žiranti, ki so se morali odločiti med njo in pevcem Luko Seškom, v finale poslali slednjega. Pri tem so se vsi v glavnem sklicevali na to, da je Nina še premlada, saj ji je komaj 15 let... No, nič hudega! Nina je pokazala, da obvlada. Pridobila si je občudovalce, prepoznavnost in si naredila dobro reklamo za prihodnost. Pogumno torej naprej, Nina!

Prva fotografija je iz Nininega nastopa v šovu 'Zvezde Pomurja' junija 2014. Takrat je kot 13-letna punčka zapela zimzeleno skladbico Forever and Ever. Eden izmed žirantov, Jože Činč, je njen nastop komentiral nekako takole: "Ej, s tebe neka gvüšno bou... vsaka ti čast...!" Kot kaže, je imel prav. Srečno torej, Nina!

pripravila Simona Musič

NAŠE DOŽIVLJANJE NA OTOKU TENERIFE

Prejšnje šolsko leto smo obiskali Tenerife. Tenerife je otok večne pomladi in je največji otok med Kanarskimi. Otok se deli na jug in sever. Mi smo bivali na severu. Vsi trije tedni, ki smo jih preživeli tam, so bili vetrovni in obsijani s soncem. Plaže tam so črne zaradi vulkanskega nastanka.



Vikende smo preživeli v LoroParque, ki je neke vrste živalski vrt z živalskimi nastopi ter na vulkanu El Teide, ki je največji vulkan na otoku. Prosti čas smo preživljali v mestu in na plaži, obiskovali smo različne restavracije in tako spoznavali njihovo kulturo in tradicionalno hrano in pijačo. Njihova značilna hrana so pečene banane, žitni kruh, tapas. Od pijač pa sta najbolj značilni kava Baraquito, ki je zelo sladka in sadno vino Sangria.

Med raziskovanjem otoka smo spoznavali prijazne domačine, ki so nam po potrebi tudi pomagali, da smo se znašli v velikem mestu.

To je bila za vse nas zanimiva in poučna izkušnja, katero bi z veseljem še večkrat ponovili.

Petra Gruškovnjak, Monika Zver in Urša Marič, 3.c

TRI TEDNE V NEMČIJI

Leipzig, primeren kraj za velike zgodovinske raziskovalce, je bil kljub deževnemu vremenu lep in zanimiv. Naše izobraževanje se je začelo v nedeljo 30. oktobra, ko smo zjutraj sedli v kombi in odšli na pot. Med potjo smo imeli čas za spoznavanje nemškega okolja, predvsem vetrnic, ki jih je tam vse polno. Ko smo po nekaj urni vožnji prispeli pred rezidenco, kjer smo stanovali, smo se najprej razgledali, zvečer pa odšli na večerjo in kar hitro zaspali po prvem napornem dnevu.



Vsak dan, od ponedeljka do petka, smo imeli prakso v Leipzigu, kamor smo odhajali z vlakom iz Schkeuditz in s tramvajem do hiše R. Wagnerja, kjer je potekalo naše praktično izobraževanje. Učili smo se elektronskega poslovanja, v okviru katerega smo ustvarjali svoje podjetje, ponudbo, kontakte, katalog izdelkov in na koncu opravili še poslovni klic. Spoznali smo lahko tudi direktorja podjetja Vitalis, ki nam je zaupal kaj več o svojem uspehu in nam podal dobre nasvete za uspešno poslovanje.

Naučili smo se stvari, ki nam bodo prišle prav v prihodnosti. Poleg praktičnega izobraževanja smo se naučili še marsikatero druge stvari, obenem tudi to, kako se voziti z vlakom in tramvajem po velikih mestih le z enim majhnim zemljevidom.

Ker smo imeli prakso samo v dopoldanskem času, smo imeli veliko prostega časa za raziskovanje. Sama sem si ogledala Tomasovo in Nikolajevo cerkev, ki sta obe lepo opremljeni in nekaj posebnega. Med zanimive arhitekture Leipziga spada tudi poln zgodovinskega vzdušja Volkerschlichtdenkmal, ki je bil izklesan iz gore v spomin na bitko leta 1813, v kateri so se Napoleonove čete borile z ruskimi, pruskimi, avstrijskimi in švedskimi silami. Med njimi pa je bilo tudi veliko Slovencev. Ogledala sem si še muzej Glassi, muzej nemške demokratične republike in nostalgichen muzej, poln stvari iz časa nekdanje vzhodne Nemčije. Med drugim smo bili tudi na največji stavbi v Leipzigu, od koder smo videli širšo okolico. Ob lepem in toplim vremenu pa smo se sprehajali v Johanna parku s čudovitim jezerom, takrat že obarvan v jesenske barve listov. Iz Nemčije pa ne moremo oditi ne da bi poskusili njihov znan Bratwurst.



Za vikend smo imeli tudi tri izlete. Prvi teden smo se zapeljali v glavno mesto Berlin, kjer smo preživeli dva čudovita dneva. Z vodičem smo se sprehodili po ulicah Berlina, spoznali njegovo zgodovino, videli pomembne zgradbe starega in novega Berlina, se razgledali po treh velikih centrih, ki jih ima to mesto. Nekaj časa je ostalo še za obisk tehničnega muzeja, polnega starejših vozil, ladij in telekomunikacijske opreme. Zvečer pa smo lahko nekateri uživali v vzdušju božiča ob postavljanju smrek na ulicah in obiskali Hard Rock Coffee.

Naslednji vikend smo si ogledali še enega večjih mest- Dresden. Žal je bilo premalo časa, da bi ga spoznali v celoti, a smo si med sprehodom po mestu ogledali kar nekaj znamenitosti. Da pa ne bi opazovali samo arhitekture in zgodovinskih znamenitosti, samo nedeljsko popoldne preživeli v živalskem vrtu v Leipzigu. Kljub mrzlemu vremenu smo videli veliko živali, ki so se veselo sprehajale v svojih prostorih.

Ker smo bili tam v predbožičnem času, smo lahko videli tudi božično okrašeno mesto ter bogato okrašene stojnice v centru mesta. Vsekakor nismo mogli mimo velikih nakupovalnih centrov, ki jih je tam bilo kar nekaj. Zadišalo pa je tudi iz mesnice, ki je bila poleg naše rezidence v Schkeuditzu, kjer smo si kupili prave nemške klobase. V rezidenci pa smo spoznali tudi nove prijatelje s Poljske, Madžarske, Portugalske in iz Trbovelj, s katerimi smo preživeli družabne večere.

Naše potovanje je bilo zelo poučno, zabavno in zanimivo. Naučili smo se veliko novih stvari ter vsaj malo okusili življenje v velikem mestu, saj sami prihajamo s podeželja. Bila je nepozabna izkušnja.

Valentina Ščap, 4.a

PORTSMOUTH IN PRAKSA V TUJINI

5 dijakinj srednje Ekonomske šole Murska Sobota smo se v soboto, 30. 10. 2016 odpravile v Portsmouth (južna Anglija), kjer smo bile na 3- tedenski praksi v tujini v sklopu evropskega projekta Erasmus+.

Portsmouth je edini otok v Veliki Britaniji in leži južno od Londona. Ima 1,500.000,00 prebivalcev. Ljubkovalno je Portsmouth imenovan kot Pompey in je edino otoško mesto v Veliki Britaniji. Lep razgled na mesto in okolico nudi modernejši, 170 m visok SpinnakerTower, večje središče z nakupovalnim centrom Casades, Guildhall.

Ker se Britanija zelo razlikuje tako kulturno kot tudi kulinarično, smo se že prav vsi veselili poskusiti njihove jedi in spoznati okolico. Časovni pas v Veliki Britaniji je 1 ura za našo, zato smo rabili kar nekaj časa, da smo se navadili na njihov čas in seveda na službeni čas, ki je popolnoma drugačen kot pri nas v Sloveniji.

Hrana se zelo razlikuje od naše, zato smo rekle: »Če smo že v Veliki Britaniji, je potrebno poskusiti njihove najbolj tradicionalne jedi in pijače, kot so fish&chips, čaj z mlekom, Englishbreakfast (jajce na oko, fižol z klobasicami, popečen toast in seveda čaj z mlekom).« Ker pa smo bivali pri družinah, smo imeli možnost poskusiti več vrst hrane in nam ni bilo treba vsega kupovati ali iti v restavracijo oz. pub.



Moram povedati, da so Britanci nasploh prijazni ljudi, radi ti pomagajo, če greš iz trgovine, ti še pomahajo, so zelo zgovorni in vedno so nasmejani. V času opravljanje prakse smo imeli tudi dve celodnevni ekskurziji, obe ob sobotah. Ti sta bili v Oxford in glavno mesto London.

Iz Velike Britanije smo se vrnile z mnogimi bogatimi izkušnjami, saj je to za nas bila pustolovščina, hkrati pa enkratna učna življenjska izkušnja na osebni in poklicni ravni. Zagotovo pa se bomo še vrnile v Portsmouth.

Anja Novak, 2. G

IZLET V GARDALAND

Počitnice so tu! Čas je za zabavo! To leto sva se z mamo odločili, da si bova privoščili malo zabave, zato sva se avgusta odpravili na enodnevni izlet v Gardaland. V večernih urah sva se z avtom odpeljali v Maribor, kjer sva počakali na avtobus. Pot v Italijo je bila zelo dolga, zato smo imeli kar 3 krajše postanke. Zadnji je bi

I v Italiji kjer sva si ogledali trgovine in hitro ugotovili, da so cene tam precej višje kot v Sloveniji. Po dolgi vožnji smo končno prispeli v Gardaland.

Najprej je bila otvoritev s plesom in petjem maskote tega velikega in lepega zabavišnega parka. S pomočjo karte sva lažje poiskali tista igrala, ki so naju zanimala, najbolj seveda adrenalinaska: blue tornado, mamut ter neptur so bila najbolj napeta igrala, kjer ni zmanjkalo kričanja. Po tako ekstremnih dogodkih sva se odpravili v 4D kino, kjer sva si ogledali animirani film Ledena doba. Sledila je malica z italijansko pico in coca colo. Polni energije sva se nato odpravili v novejši svet kungfu pande. Tam je bila dolga čakalna vrsta, ampak bili sva potrpežljivi. Najprej sva šli na igralo v obliki velike skleda špagetov. Ker je ta skleda bila za 4 osebe, sva prisedli k dvema Kitajkama, ki sta govorili angleško in sem z njima tudi malo poklepetala. Zagledala sem stojnico z igro na srečo, kjer bi lahko zadela plišasto kungfu pando.



Na žalost nisem imela sreče. Nato sva se odpravili na »vesoljsko ladjo«, iz katere sva videli cel Gardaland in jezero Gardasee. Seveda sem fotografirala ta čudoviti razgled! Ker je bilo zelo vroče, sva se potem odpravili na vlakec v vodi. Bilo je zelo zabavno, čeprav sva na koncu bill zelo mokri. Da bi se malo posušili, sva na soncu spili kavo in si malo odpočili.

Preživeli sva čudovit dan, ki je minil zelo hitro. Doživeli sva veliko lepih dogodivščin, ki jih ne bova nikoli pozabili! 😊

Katja Lapoši, 2.g

POČITNICE V KANADI



V letošnjih poletnih počitnicah sem obiskal sorodnike v Kanadi. Pot je bila zelo dolga, saj je let trajal 9 ur. Ob pristanku sem se najprej začudil, ko sem videl vreme, ker sem vedno mislil, da je v Kanadi zelo mrzlo, ampak tam je bilo vsak dan več kot 30°C.

Življenje tam se povsem razlikuje od našega. Tam je povprečni delovni čas od 7.00 do 17.00. Ljudje tam delajo ves čas in nimajo skoraj nič časa za kaj postoriti doma, kot je to pri nas. Sicer zaslužijo dosti več kot delavci v Sloveniji, ampak je zato tam toliko višji gospodarski standard. Vsak si želi zapustiti Slovenijo in poiskati službo v tujini, ampak dokler tega ne občutiš, ne boš vedel, kako lepo je pri nas. Povsod je lepo, a doma je najlepše.

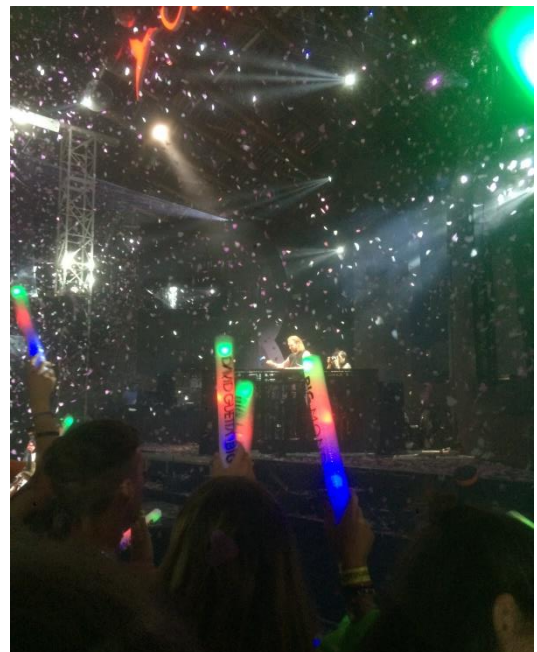
Aleš Verbančič, 4.d

DOPUST NA IBIZI

Med počitnicami sem šla na Ibizu v Španijo. Glavni razlog je bil koncert Davida Guette. S sestro sva kupili vstopnice, ki so stale 55 €. Z nama je bil še svak. Seveda smo nestrpnost čakali na večer Davidovega nastopa. Na koncert smo šli s taksijem, ki smo ga sicer komaj dobili in še to na črno, ampak smo bili tam pravočasno. Svak je vzel zraven tudi kamero, da bi kakšen komad posnel, a je moral film vreči v koš, ker je bilo snemanje strogo prepovedano.

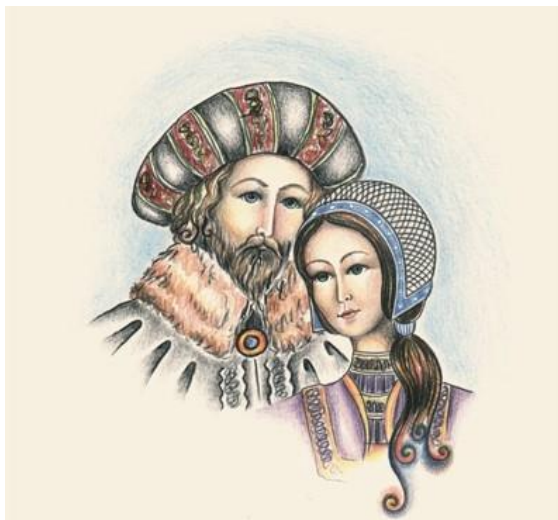
Pred Davidom nas je ogreval še en DJ. In končno je prišel! Vsi smo kričali, skakali, bili srečni, da smo ga prvič videli. Svak nama je vmes prinesel tudi pijačo. Koncert je bil zakon! Dobili smo kape, zapestnice, velike rokavice. Ko je bil končan, smo skoraj uro in pol čakali na taxi, v hotelu pa takoj zaspali. To so bile moje najboljše počitnice.

Lea Adorjan, 2.e



Friderik II. Celjski in Veronika Deseniška – večno opevana zgodba o nesmrtni ljubezni

Friderik II Celjski je bil sin celjskega grofa Hermana II. Pod vladavino njegovega očeta je celjska grofija dosegla največji obseg in največjo veljavo (Friderikova sestra Barbara je bila trojna kraljica Češke, Nemčije in Madžarske). Poleg sestre Barbare, ki je bila edina hči v družini, je imel še brata Hermana III in Ludvika, ki je umrl kot otrok. Oče Herman je imel obsežna posestva na Hrvaškem, nekaj gradov pa je podaril tudi sinu Frideriku, ki je bil prvorojenec in tako tudi dedič celjske hiše.



Nekega dne je sina poklical k sebi in mu rekel, da se mora zresniti in naj neha zapeljevati dvorne služabnice, saj se mora poročiti s plemkinjo. Herman je sinu tudi povedal, da si bo ogledal očetova posestva na Hrvaškem, z njim pa poslal dvornega stražnika, z naročilom, naj pazi na čustvenega Friderika. Friderik in stražnik sta začela ogled posesti v majhni hrvaški vasi Desenice blizu Velikega Tabora. Tam je Friderik med ježo uzrl mlado Veroniko Deseniško in takoj vedel, da je našel ljubezen, ki jo je tako obupano iskal. Tudi Veronika ni ostala ravnodušna do mladega tujca. Med njima je vzplamtela globoka, lahko bi rekli, celo nesmrtna ljubezen. Friderik in Veronika sta svojo ljubezen nekaj časa uspela skrivati, dokler ni za to izvedel dvorni stražnik, ki je obvestil starega Hermana.

Čeprav je bila Veronika doma iz deseniške graščine, ta graščina ni bila posebej velika, njen oče pa je bil le nepomemben vitez. Zato Veronika nikakor ni bila primerna za Friderikovo ženo. Stari Herman je poklical sina na zagovor, Friderik pa je ugotovil, da se bosta morala z Veroniko za ljubezen boriti bolj, kot si je mislil. Takoj je o očetovem ukazu, da naj se neha videvati z njo, in da naj bolj misli na čast celjske hiše, obvestil Veroniko. Friderik in Veronika sta zato zbežala na Kočevsko, kjer sta se skrivaj poročila.

Herman je bil besen. Za njima je poslal vojsko z ukazom, naj ujamejo ljubimca. Friderik je pravočasno zaznal nevarnost in Veroniko rešil iz dvorca, ki ga je sezidal za njuno ljubezen (Herman je dal dvorec kasneje porušiti). Veronika je zbežala na grad Vurberk k Frideriku Ptujskemu, Friderika pa so očetovi vojaki ujeli in ga predali očetu, ki ga je zaprl v stolp lakote (Friderikov stolp).



Kmalu je Herman našel Veroniko in jo obtožil čarovništva. Sodišče jo je še isti večer na javnem sojenju oprostilo krivde. Herman je Veroniko zaprl na grad Ojstrica in jo pustil hirati. Ker Veronika ni umrla od stradanja, je Herman naročil poveljniku gradu, naj Veroniko utopi. Na dvorišču je poveljnik postavil kad, v kateri je utopil nesrečno Veroniko. Herman tudi Veronikinemu truplu in spominu nanjo ni prizanesel. Njeno truplo je dal zazidati v steno dvorca Veliki Tabor blizu njenih domačih Desenec. Še danes se v

dolгих zimskih večerih v dvorcu sliši jok nesrečne Veronike. Friderik je ostal v zaporu štiri leta. Herman je bil neizprosen do sina, saj ga je tudi stradal in ga dobro stražil. Ker pa je začel Friderik od hude žalosti ob novici o smrti svoje ljubljene Veronike zelo hirati, so ga morali izpustiti.

Do konca življenja si ni opomogel od hude izgube, z očetom sta bila sprta vse do Hermanove smrti. Ženil se ni več, Veroniko pa je (po prihodu iz zapora) premaknil v samostan Jurklošter, kjer je njen grob redno obiskoval.

Lik Veronike Deseniške najdemo v slovenski, nemški, češki, hrvaški in italijanski literaturi. Pri nas je najbolj znana tragedija Veronika Deseniška, ki jo je napisal Oton Župančič.

Kristina Čurič, 4.c



Risba: Romanela Zrim, 4.d

LAURA IN ŠPELA: RADI NASTOPAVA SKUPAJ

Sem dijakinja 4. letnika ekonomske gimnazije, Laura Horvat. Že nekdanj sem se zanimala za glasbo. V osnovni šoli sem začela nastopati v pevskem zboru, v 8. razredu pa sem se prvič udeležila MIKK-ove kitarske delavnice. Sedaj sem postala mentorica in pomagam Tadeju Ropoši pri učenju igranja kitare. Skozi vsa ta leta sem spoznala veliko novega. Ne le igranje kitare, temveč tudi novih obrazov in nastopanja na odru. Glasba je postala del mojega življenja in me bo spremljala vse življenje.

Sem Špela Telkeš, dijakinja 4. letnika ekonomske gimnazije. Nastopanje me spremlja že od osnovnošolskih dni, kjer sem redno stala na odrih raznih prireditev

in igrala v dramskem krožku. Veseli me, da me je profesorica slovenščine, Cvetka Mencigar Rituper v prvem letniku vključila v ekipo dijakov, ki nastopamo na prireditvah, katere organizira šola. Včlanjena sem tudi v Kulturno-umetniško društvo Tišina, kjer ravnokar pripravljamo novo dramsko igro. Veliko mi pomeni, da sem našla dejavnost, ki me v življenju veseli, prinaša nove izkušnje, samozavest pred publiko ter nova poznanstva.

Svetovne zvezde v svojih intervjujih velikokrat povedo, da je stati na odru z najboljšim prijateljem nekaj najlepšega. Tudi midve se strinjava s tem, saj se nama zdi, da to ni le brezizrazen nastop, temveč nekaj, kar naju poveže in da najini umetniški točki dušo. Odkar sva prvič nastopili skupaj, sva kot duet. Ne zveni nama popolno, ko Laura sama nastopi kot kitaristka in Špela kot recitatorka oziroma deklamatorka. Upava, da naju bo to povezovalo še v prihodnje in gojilo najino prijateljstvo.



Laura Horvat in Špela Telkeš, 4. a



Risba: Romanela Zrim, 4.d

RADOST PETJA

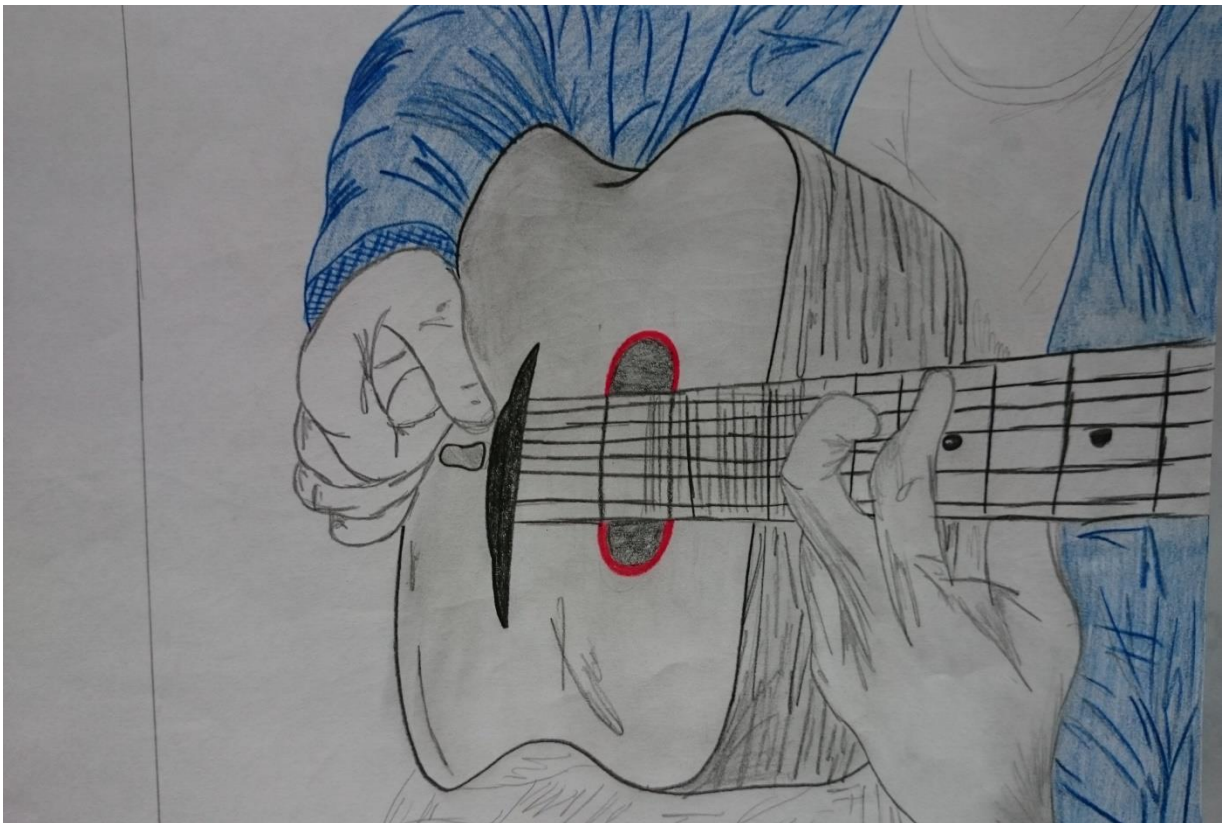
Stojim med množico ljudi, ko iz ozadja zaslišim pesem. V mislih se začnem spraševati, ali slišim posnetek, ali živo, ubrano, popolno mešanico zlitja glasov pevcev, ki jih vidim na odru. Vsi okoli mene utihnejo, vsi moteči dražljaji izginejo. Ostane le zven pesmi.

Posluh je dar, ki ni dan vsakomur od nas. Dejstvo pa je, da se sami odločimo ali bomo svoje talente razvijali ali zakopali. Sama sem hvaležna, da sem skozi življenje spoznala ljudi, ki so me na različne načine spodbujali in nagovarjali k izvajanju glasbe, bodisi vokalne ali instrumentalne. A meni ljubši način izvajanja glasbe je petje. Večji del svojega življenja pojem, in to v različnih zborovskih zasedbah. Velikokrat so mi bile vaje in včasih tudi nastopi odveč. A v tistem trenutku nisem ubrala navidezno lažje poti. Izbrala sem težjo, v kateri sem odkrila radost.

Glasba bogati naše življenje. Spremlja nas vsepovsod. Med vožnjo, v trgovskih centrih in tudi v šoli je prisotna. A vse to je glasba, pri kateri smo večinoma pasivni. Drugačen občutek prevzame naše telo, ko sami nekaj prispevamo, koujemo. Bodisi zase bodisi za druge.

V mlajših letih, ko sem šele začela javno nastopati, me je bilo groza stopiti na oder. Vsak, ki je imel kdaj priložnost to izkusiti, ve, da si na odru razgaljen, pod drobnogledom, dan vsakemu na voljo, da te ocenjuje. Ampak ta strah se da preseči, ali pa vsaj zmanjšati do te mere, da te ne hromi. Škoda je namreč zavreči talente, ki jih imamo, saj jih nimamo le zase, ampak zato da jih delimo in osrečujemo drug drugega.

Danica Medved



Risba: Romanela Zrim, 4.d

BRATI ALI NE BRATI? TO JE TU VPRAŠANJE.

Branje je zanimivo, saj ga vsak človek dojema drugače. Že ko smo bili majhni, so nam starši brali zgodbe za lahko noč, ali pa vzgojiteljice v vrtcu. Nekatere od teh zgodb so imele za seboj že vrsto let, prav tako pa tudi veliko različic, saj so se že od nekdaj prenašale iz roda v rod. Ko še ni bilo knjig, so si ljudje zgodbe kar pripovedovali. Razvoj človeka in njegovih umskih sposobnosti pa je s sabo prinesel tudi knjige, katerih je dandanes čedalje več.

Beremo vsak dan, pa naj so to recepti, plakati, šolske naloge ipd. A nekateri vseeno radi posežemo tudi po knjigah, ki presegajo 200 ali več strani. Pa se vprašajmo – zakaj je temu tako? Tudi sama zelo rada berem, včasih iz radovednosti, včasih iz dolgčasa, včasih pa preprosto iz užitka. Užitka, ko imaš po vsaki prebrani knjigi večji besedni zaklad, kot si ga imel do tedaj; užitka, ko opazuješ kako se navadne, preproste besede skladajo v povedi, povedi v poglavja, in poglavja, ki se zlivajo v zgodbo...

Ko se začneš zavedati, da je branje v bistvu le dobronamerno in ko osebno prestopiš raven zaničevanja knjig, lahko končno razumeš dober namen avtorjev. Veliko ljudi se strinja tudi s tem, da ti knjige dajo boljšo perspektivo, kar pomeni, da dobiš veliko bolj realistični pogled na svet. Večina avtorjev preko svojih knjig hoče ravno sporočiti, da v svetu v resnici ni vse rožnato, čeprav je morda na prvi pogled tako. Z branjem različnih knjig, različnih avtorjev, iz različnih delov sveta lahko spoznaš, kakšna je kultura tam, kakšno je tam doživljanje sveta...je dobro? Morda slabo?

Poleg večje splošne razgledanosti pa nam knjige lahko pomagajo tudi tako, da za trenutek odmislimo vse naše skrbi, se poglobimo v drugačen svet, prav tako pa lahko razvijamo svojo empatijo do drugih, če se dovolj vživimo v zgodbo.

Predlagam, da je najbolje da sama ohranim veselje do branja knjig, revij ipd., vam pa prepuščam, da se sami odločite, kaj boste storili. Če vseeno mislite, da vam je branje res tako odveč in zamudno, pa si raje pogledjte kakšen film ali oddajo in se za trenutek poslovite od vseh misli in skrbi, ki vas pestijo. Uživajte!

Mateja Kurnjek, 1.C

LJUBIM TE

Še vedno si jezna name, moja mala
In ti nič ne pomeni, da si z mano spala,
Jaz bil sem kreten in to si ti znala,
A novo šanso mi nikoli nisi dala

Zdaj osamljen gledam naše slike stare
In najbolj mi je hudo, ko vidim srečne pare,
Kakšna sva bila nekoč ti in jaz,
Na ta občutek ne poznam izraz

Najraje bi te primil za roko,
Ti povedal vse, kar mam v srcu globoko,
Ker ta nori feeling me ubije,
Da še vedno, vedno ljubim te,
Ljubim te...

Gellert Gerenczer, 3.d

NAMIZNI TENIS IN JAZ

Sem Nuša Vogrinčič, dijakinja 1. letnika programa ekonomske tehnik. Že kar 8 let je minilo od takrat, ko sem prvič v roke prijela lopar in žogico za namizni tenis. Do sedaj sem dosegla kar nekaj lepih rezultatov, ki so uspeh vsakodnevnih treningov, ki trajajo od dve do tri ure. Izkaz teh treningov so dobre uvrstitve na različnih tekmovanjih po Sloveniji in v tujini.



Kot mlajša kadetinja in kadetinja sem bila v slovenski reprezentanci, kjer sem spoznala veliko novih prijateljev iz različnih krajev Slovenije. Za moj uspeh so zasluženi predvsem starši, ki me pri tem tudi spodbujajo in me podpirajo. Ko osvojim kakšen pokal ali medaljo, smo vsi izredno veseli in zadovoljni. Zelo sem srečna, da sem se odločila za ta šport, saj sem s tem dobila večjo samozavest in zadovoljstvo v življenju.

Nuša Vogrinčič, 1.c

MOJ ŠPORT ROKOBORBA

Star sem 16 let in živim v majhni vasici v Fokovcih na Goričkem. Rokoborbo treniram 10 let, in sicer v Rokoborskem društvu Sobota. Zastopam slovensko reprezentanco in tekmujem tudi na mednarodnih tekmovanjih. Bil sem tudi že na svetovnem in evropskem prvenstvu.

Moja kariera se je začela leta 2006, leta 2007 sem prvič postal državni prvak in ta naslov še vedno držim. Do sedaj imam 34 zlatih kolajn, 14 srebrnih in 12 bronastih kolajn.

Moja dan: vstanem ob 5.30, pozajtrkujem in se odpravim na avtobus, ki me pelje v šolo. Tam sem do dveh popoldne. Ko pridem domov, imam kosilo. Takoj zatem pa naredim domačo nalogo in se učim. Ob 18. uri začnem trening, ki traja od dve do dve uri in pol. Prve pol ure se ogrejemo in raztegemo, nato imamo eno uro trening tehnike, ki poteka v ponedeljek, sredo in četrtek, ali pa kondicijski trening, ki se izvaja v torek in četrtek. Nato sledijo vaje za moč, ki jih izvajamo od 30 minut do ene ure. Ko pridem domov s treninga, opravi večerjo in si pripravim šolsko torbo za naslednji dan. Sledi spanje.

Lani sem bil na evropskem prvenstvu (Subotica, Srbija) 18., na svetovnem (Sarajevo, BIH) pa 14., letos pa sem dosegel na evropskem prvenstvu (Stockholm, Švedska) 17. mesto.



V letih od 2013 do 2016 sem bil razglašen za perspektivnega športnika v občini Moravske Toplice.

Denis Kočar, 2. c



VICI IN ŠALE ☺



Nosečnost

Pride blondinka na nabito poln avtobus in nagovori moškega, ki je sedel:

"Oprostite gospod, ali mi lahko odstopite sedež - sem namreč noseča."

Moški ji odvrne: "Ja koliko časa pa, saj še nimate trebuha?"

Blondinka odvrne: "Približno 20 minut, vendar me še vedno bolijo noge."



Stanovanje

Blondinka se sprehaja po cesti in se ustavi pri obcestni luči. Na drogu je obešen letak na katerem piše ODDAJAMO STANOVANJE. Blondinka potrka na drog. Čaka, čaka pa nič.

Mimo pride policaj in vpraša blondinko:

"Ja kaj pa počnete?"

- "Tukaj piše da oddajajo stanovanje. Trkam pa se nihče ne oglasi."

- Policaj pogleda navzgor pa pravi: "Ja, to je pa res čudno. Zgleda, da so doma, saj imajo prižgano luč."



Prvi na vrsti

Mlajši in starejši policist patuljirata po ulici. Dežurni jih po radijski zvezi napoti na intervencijo v gostilno, kjer je množični pretep. "Kar ti pojdi noter, ki si mlajši in poglej, če je gneča!" reče starejši policist. Mlajši se takoj vrne s krvavim nosom: "Nobene gneče, takoj sem bil na vrsti..."

izbral Aleš VERBANČIČ, 4. d
(povzeto po različnih internetnih virih)

